

BRO'S

Leesexemplaar

Dimitri Leue
met illustraties van Alain Verster

BRO'S

P E L C K M A N S

Lieve lezer,

Dit boek gaat over twee broers, Seb en Bas.
Zij hebben beiden hun versie van het verhaal.

Tweemaal hetzelfde verhaal.
Maar dan een tikkeltje anders.

Veel leesplezier

Dimitri Leue

Hoop niet zonder wanhoop en wanhoop
niet zonder hoop – Seneca

De horizon bestaat niet – Isabelle Eberhardt

Nu niet is niet nooit
SEB

Hoop doet leven – Will Tura

Het is erg leuk het onmogelijke te doen – Walt Disney

Als je niet alles hebt geprobeerd,
heb je niets geprobeerd

BAS

DE BEGINNERS – SEB

Het begon zo onopvallend dat wij niet doorhadden dat het begonnen was. Mama stopte even met wandelen op straat. Het leek alsof ze genoot van het zonnetje of luisterde naar een vogeltje. Een paar seconden en dan stapte ze weer verder. Ook toen ze thuis op de tafel steunde om niet te vallen, dachten wij dat ze het gewoon fijn vond om de groeven in het hout te voelen. Ze kuchte af en toe, bleef halverwege de trap even staan om uit te blazen.

Toen we eindelijk te horen kregen dat er iets aan de hand was, was het eigenlijk al meer dan een jaar bezig. Mama had het verstoep en verzwegen. Dat ze pijn had, de afspraken bij de dokter, de tests in het ziekenhuis, de medicijnen die ze driemaal per dag moest nemen. Wij wisten van niets toen ze ons bij haar riep en haar wenkbrauwen naar boven trok om de aandacht naar haar strenge ogen te brengen. Meestal keek ze zo wanneer ze kruimels in de zetel had ontdekt of een spoor van modder op de trap. Ik vroeg mij af of Bas iets had mispeuterd, want ik was er vrij zeker van dat ik heel braaf was geweest. Of zou mama

mijn verzameling dode insecten hebben ontdekt in de schoendoos onder mijn bed? We wisten dat er iets ergs zou komen, dat zagen we aan haar blik. We konden niet weten dat de komende minuten onze levens voor altijd zouden veranderen.

Kan je iets verwachten wat je nog niet kent? We zouden roepen en tieren dat het niet waar was en diep vanbinnen zouden we weten dat het waar was. Mama liegt nooit. Ze nam mijn linkerhand en de rechterhand van Bas vast. Ik denk dat ze het liefst van al scheel had gekeken om ons tegelijkertijd in de ogen te kijken.

‘Jongens, ik heb slecht nieuws.’

‘Oh nee, eten we vanavond witloof?’ vroeg Bas.

‘Ik vrees dat het nieuws iets slechter is dan dat, Bas. Ik ben ziek. Zo ziek dat ik niet te genezen ben. De dokters weten niet wat ze met mij moeten doen en ze zeggen dat ik niet zo lang meer te leven heb. Het goede nieuws is dat ik al die tijd hier thuis bij jullie mag blijven. Ik ga nergens anders heen. Het eten komt naar hier. De dokter komt naar hier. En de rekeningen komen ook naar hier, maar daar moeten jullie geen rekening mee houden. Grapje.’

Ik vermoed dat ze toen nog zaken heeft gezegd over de afwas en de vuilniszakken.

Ik zag Bas knikken met tranen in zijn ogen. Heel mijn hoofd leek vol tranen te stromen. Het geluid werd dof zoals onder water, het zicht wazig en ik moest door mijn mond ademen omdat mijn neus vol snot liep. Bas vloog rond mama’s nek, hij schokschouderde, hij luchthapte, hij stampvoette.

Die nacht weken we niet van haar zijde. We kropen mee in het grote bed. We noemden het altijd het ouderlijke bed. Zelfs na de dood van papa. Wanneer mama er ook niet meer zou zijn,

zou het dan nog ouderlijk zijn? Het lege bed. Die nacht was het vol. We lagen er met zijn drieën in en dan was er nog plaats voor oneindig veel vragen, een berg verdriet en een hoop pijn. Mama legde ons uit dat we bij de andere tweeling zouden gaan wonen. Onze nichtjes. Zes jaar ouder en echt niet geïnteresseerd in coole dingen. Ze reden rond met hun scooters en knipperden met hun donkere, krullende wimpers naar de jongens die ze tegenkwamen. Geen enkele interesse in reptielen, dode insecten of voetbal.

De zus van mama leek op mama. Tante Mik was meer dan lief, zij kon enorm goed doen alsof ze hagedissen schattig vond. Haar nieuwe vriend, Bemba, was heel groot. Hij kon geen poot voetballen, maar was onklopbaar als keeper. Ik vond hen beiden leuke mensen. Om te bezoeken. Voor een paar uur. Maar niet als vervangouders. Ik wou helemaal geen vervangouders. Bas en ik zouden wel alleen overleven. Eten bestellen via de computer of bakjes kopen die je kan opwarmen in de oven. Geen witloof, zou Bas dan roepen. Met heel veel kaas proef je niet eens dat het witloof is, zou ik dan terugroepen. En je moet eten wat de microgolfoven schaft. We zouden nooit ruziemaken, want we zouden nog een televisie bij kopen. Een beetje verwarrend door de twee afstandsbedieningen. We zouden enorm hard lachen wanneer we beiden de foute afstandsbediening zouden vasthebben of wanneer we beiden naar hetzelfde programma aan het kijken zouden zijn.

Alhoewel... Zouden we nog lachen zonder mama? We zouden een poetshulp nemen. En een washulp. En een saaie-papierenhulp. We hebben helemaal geen volwassenen nodig. Die sterven toch. Wat heb je daaraan? Als ik vervangouders zou moeten kiezen – en dan bedoel ik echt MOETEN, ECHT MOETEN – dan zou ik meester Brahim kiezen als nepvader

en de mevrouw van de bloemenwinkel als nepmoeder. Ik word altijd gelukkig als ik bij hen in de buurt ben. Meester Brahim heeft vijf kinderen. Dat is al veel. Dan maakt het niet meer uit of er nog twee bij komen. De mevrouw van de bloemenwinkel heeft geen kinderen. Dat weet ik, omdat ze het mama verteld heeft. *Oh, wat een schattige jongens heb jij toch. Daar ben ik echt jaloers op. Bij ons lukt het maar niet.* Er zijn dus mensen die geen kindjes kunnen krijgen. Niet omdat ze slecht leven, maar omdat ze gewoon pech hebben. De mevrouw van de bloemenwinkel zou honderd kinderen verdienen, zo vriendelijk is ze. Toch zal het niet gebeuren.

In het midden van de nacht heb ik mama wakker gemaakt. Bas lag naast haar met zijn knuffel Werner de rups. Werner zou nooit een vlinder worden. En gelukkig maar, Bas wou een rups, geen vlinder. De knuffel sliep verder, maar Bas opende moeizaam zijn oogjes.

‘Er moet toch iets zijn, mama. De wereld is zo groot. Er moet iets zijn dat je kan genezen.’

Ze trok me mee bij haar het bed in. Met mijn rug tegen haar warme, zachte lijf, en ze fluisterde in mijn oor.

‘Ze hebben alles geprobeerd, Sebje. Het is wat het is.’

‘Nee, mama, ze hebben niet alles geprobeerd, want als ze alles zouden hebben geprobeerd, zou je genezen zijn. Hebben ze geprobeerd om je tien dagen in een bad van honing te leggen, of om je boven op een vliegtuig vast te tapen terwijl dat vliegtuig een looping maakt, of om je rug vol bloedzuigers te leggen die de ziekte uit je lijf zuigen? Dat kan niet, dat ze alles geprobeerd hebben, mama?’

‘Toch wel, Seb. Alles. Het enige wat mij nog kan redden is...’

Ze dacht lang na en zei toen lachend: ‘Een drakenei.’

De volgende ochtend lagen mijn lievelingskleren klaar in de badkamer. Bas had dezelfde kleren, maar zoals altijd droeg hij de rode versie en ik de groene. Een groene sponsen short. Een groen T-shirt met rode strepen. Uiteraard ook een groene onderbroek en groene kousen. Dat was ons systeem. Zo wisten we dat we nooit dezelfde onderbroek of dezelfde kousen zouden dragen. Ik groen. Hij rood. Hij vindt dat hij de stoerste kleur heeft. Ik weet dat groen betekent rijden. Vooruit! Hij heeft de kleur van de stilstand. Wat wel een beetje gek is, want Bas doet voordat hij denkt. En ik denk voor ik doe.

We hadden nog niets tegen elkaar gezegd nadat mama ons verteld had dat ze ziek was. Ik keek in zijn ogen en ik wist al wat hij ging zeggen. Na onze ogen zeiden ook onze monden het.

‘Ik vind dat we een drakenei moeten zoeken.’

We zeiden niets meer. Onze ogen hadden het al tegen elkaar gezegd. *We bereiden ons voor en we gaan vannacht op zoek. En we komen niet terug zonder drakenei.* Onze ogen waren niet echt zwijgzaam. Het enige wat onze monden zeiden was:

‘GO!’

Op school kroop de tijd trager dan anders. Tijdens de middagpauze hebben we gevochten, waardoor er een klein gaatje zit in mijn lievelings-T-shirt. Ik vond het niet eens erg. Er zat nog een veel groter gat in mijn hart. Zo groot als een drakenei. De missie was simpel. Drakenei vinden, mama genezen, gat vullen.

De missie leek simpel.

